

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Ulica Plemića Borelli 9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Zadru, po sutkinji Maji Neveščanin, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje sa sjedištem u Zagrebu, Antuna Mihanovića 3, OIB: 84397956623, zastupanog po ravnatelju, a ovaj po punomoćnici Ivani Branković, djelatnici kod istog protiv tuženika Euroherc osiguranje d.d., Zagreb, Ulica Grada Vukovara 282, OIB:22694857747, zastupanog po članovima uprave Goranu Jurišiću i Danijeli Šaban, a ovi po punomoćnicima – odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Grgić & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Pisarnica Split Varaždinska 54, Split, radi naknade štete, nakon održane usmene, glavne i javne rasprave, zaključene 07. svibnja 2026.g. u prisutnosti punomoćnika tuženika i punomoćnika tuženog, na ročištu za objavu presude od 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I.Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Dužan je tuženik naknaditi tužitelju štetu u korist računa Državnog proračuna RH IBAN HR1210010051863000160 model HR 26, poziv na br. 5908 – 19 – 19 – 03167230890, štetu u iznosu od 11.959,83 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatama tekućom na iznos od 6.245,48 Eura počevši od dana 01. travnja 2023 i na iznos od 5.714,35 eura od dana povećanja tužbenog zahtjeva pa do isplate, po stopi određenoj prema čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe"

II. Nalaže se tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka u iznosu od 1.000,00 EUR (jedna tisuća eura), sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od dana donošenja ove presude pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, sve u roku 15 (petnaest) dana.

i r i j e š i o

Dopušta se preinaka tužbe prema podnesku tužitelja od 13. siječnja 2025.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je Rješenjem tužitelja broj 29276 od 30. siječnja 2008. osiguraniku Stojan Poljaku, rođ. 09. travnja 1950. g. priznato pravo počevši od 12. srpnja 2007. na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad čiji je uzrok 30% bolest i 70 % ozljeda izvan rada nastala u prometnoj nesreći koja se dogodila 21. srpnja 2000. godine u Zadru. Nesreću da je skrivio Hrvoje Radić, upravljajući osobnim automobilom marke BMW registarske oznake i broja ZG 9171-I, koje je u vrijeme štetnog događaja bilo osigurano kod tuženika, a da je imenovani pravomoćnom presudom Općinskog suda u Zadru, poslovni broj K – 67/01 od 25. srpnja 2002. godine proglašen krivim. Nadalje, da isplatom invalidske mirovine tužitelj trpi štetu koja za razdoblje od 01. svibnja 2017. godine do 31. ožujka 2020. godine iznosi od 46,773,76 kuna (70 % od 66.819,66 kuna), a da osnov odgovornosti za štetu proizlazi iz čl. 164 Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 157/2013), a visina štete iz čl. 161 istog Zakona.

2. Tuženica je u svom odgovoru na tužbu ne spori nastanak štetnog događaja, da je u istom sudjelovalo vozilo ZG 9171-I kojim je upravljao Radić Hrvoje, ali osporava pasivnu legitimaciju kao nedokazanu, a isto tako spori osnov i visinu. Ističe da nisu ostvareni uvjeti za potraživanje mirovinskih davanja za koje tužitelj tvrdi da ih je isplatio osiguraniku i to stoga što je Stojan Poljak rođen 1950. godine te bi 31.12.2015. godine ostvario uvjete za starosnu mirovinu. Tužitelj bi dakle, u svakom slučaju, svom osiguraniku u utuženom periodu bio u obavezi isplaćivati starosnu mirovinu (što je u konačnici i svrha postojanja tužitelja i za što mu se uplaćuju doprinosi), slijedom čega, ne može po osnovi odgovornosti za utuženi period potraživati od tuženika razliku iznosa koju potražuje s obzirom da ovaj iznos, po redovnom tijeku stvari ne predstavlja tužiteljevu štetu (jer, kako je već navedeno, tužitelj bi svakako svom osiguraniku isplaćivao određeni iznos starosne mirovine), a ujedno ističe prigovor zastare potraživanja. Predmetno rješenje o umirovljenju, pravomoćno je 2008. godine, slijedom čega je predmetno potraživanje utuženo nakon proteka svih mogućih rokova, bez obzira da li se isti računaju primjenom ZOMO-a ili primjenom ZOO-a te bez obzira da li se u obzir uzima kvalificirani ili obični zastarni rok, da li se u obzir uzima trenutak saznanja za štetu koja će dospijevati u budućnosti ili trenutak konačnosti rješenja. Navodi da je tužitelj od tuženika u postupku Pn-79/2020 potraživao i naknadu štete temeljem istog štetnog događaja i za istog osiguranika (Stojan Poljak) za period od 01.03.2017. do 31.03.2020. godine, međutim, predmet da je okončan odbijajućom presudom, slijedom čega, nije došlo niti do prekida zastare sukcesivnim utuženjem prethodnih perioda. Osporava i uzročno posljedičnu veza između štetne radnje i štetne posljedice, te se osporava da je, kod osiguranika tužitelja, uslijed ove prometne nezgode nastala invalidnost od 70%. U prilog svojih tvrdnji, tužitelj dostavlja nalaz i mišljenje svojih vještaka te Stručnog povjerenstva za reviziju, međutim, tuženik ne da je suglasnost da se ovi nalazi i mišljenja koji su rađeni u upravnom postupku u kojemu

tuženik nije sudjelovao, koriste za potrebe ovog postupka. Rješenje o umirovljenju potvrđuje činjenicu da je tužitelj umirovio svog osiguranika i da je time postupak između njega i njegovog osiguranika okončan. Međutim, takvo rješenje koje potvrđuje činjenicu umirovljenja, ne predstavlja prethodno pitanje u odnosu na postojanje uzročno posljedične veze između umirovljenja i štetnog događaja a koju činjenicu je tužitelj u postupku naknade štete, dužan dokazati. U tužbi ne prileži niti medicinska dokumentacija, niti bilo koji drugi dokaz na temelju kojeg se može utvrditi zdravstveno stanje osiguranika tužitelja te uzročno posljedična veza sa štetnim događajem, to tuženik navedenu činjenicu osporava, a sve kako je ranije navedeno. Osporava se činjenica plaćanja kao nedokazana (ispis iz programa tužitelja nije vjerodostojan dokaz), a ovo osobito stoga što isti nije niti pečatiran, niti potpisan, niti sadrži bilo koje obilježje vjerodostojnosti, pored toga nije vidljiv niti način niti datum plaćanja niti primitka. Novčani iznosi koji su navedeni na ispisima iz programa kao i iznosi koji su navedeni u potvrdi od 01.03.2023. godine, ne odgovaraju iznosu koji je rješenjem o umirovljenju priznat osiguraniku tužitelja. Izračun od 01.03.2023. godine nije vjerodostojna isprava niti je javna isprava po odredbama ZPP-a, ZOMO-a niti ZOUP-a, bez obzira što se tako na istoj navodi. Osoba koja je istu izradila nije osoba koja je ovlaštena za zastupanje tužitelja. Pored toga, osporava se istom svojstvo aktuara kao nedokazano. Osporava se točnost izračuna i sadržaja ove potvrde jer je izračun izrađen primjenom odredbi Zakona o mirovinskom osiguranju, a ne primjenom Zakona o obveznim osiguranjima u prometu.

2.1. Tuženik ističe da je prijeporno pitanje primjene materijalnog prava u postupcima poput ovog, riješeno i ujednačeno u sudskoj praksi uz uvažavanje stava da osiguratelj vozila kojim je skrivljena šteta može odgovarati samo u okviru obaveza koje je preuzeo sklapanjem police autoodgovornosti, odnosno da je, za obaveze dužnika relevantan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu, odnosno onaj propis koji regulira pitanje osiguranja autoodgovornosti. Tuženik, dakle, može odgovarati za štetu samo ukoliko su ispunjeni uvjeti iz čl. 27. ZOOP-a koji je vrijedio na dan plaćanja, odnosno ukoliko bi razmjerni iznos mirovine koja se isplaćuje osiguraniku HZMO-a bio veći od razmjernog iznosa mirovine koja se isplaćuje (odnosno koja bi se isplaćivala) da je osiguranik umirovljen u povredi na radu. Ovu razliku tužitelj nije dokazao. Tuženik smatra da je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan te predlaže odbiti tužbu i obvezati tužitelja na naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Tužitelj je podneskom od 13. siječnja 2025. godine povećao i uredio tužbeni zahtjev, jer je zbog okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe od 02.03.2023. godine odnosno zbog daljnje isplate invalidske mirovine osiguraniku Poljan Stojanu u razdoblju od 01.01.2023. godine do 31. prosinca 2024, tužitelju nastala daljnja šteta u iznosu od ukupno 5. 714,35 Eura za koji iznos je i povećan tužbeni zahtjev, a na koju preinaku povećanjem tužbenog zahtjeva se tuženi usprotivio.

3.1. Sud je Rješenjem dopustio preinaku tužbenog zahtjeva smatrajući da je povećanje tužbenog zahtjeva svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama i to za sve vrijeme za koje je osiguraniku tužitelja isplaćena invalidska mirovina, kako je i odlučeno izrekom Rješenja.

4. Sud je izveo dokaze uvidom i čitanjem isprava priloženih spisu, i to: Rješenje HZMO od 30. siječnja 2028 (l.s. 5-8), presude Općinskog suda u Zadru, poslovni broj K –

67/01 od 25. srpnja 2002.g. (l.s. 9-19), presude Županijskog suda u Zadru, poslovni broj KŽ – 403/02 od 1. ožujka 2004. (l.s. 20-22), obračun isplata HZMO za korisnika Stojana Poljaka (l.s. 23, 80), ispis iz Aop-a (l.s.24-41, 81-93, 110-127), sudska praksa (l.s 98-101, 128-189), nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti (l.s. 42-47), sudska praksa (55-64), Mišljenje stručnog povjerenstva za reviziju nalaza i mišljenja o invalidnosti (l.s. 68).

5. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja prema tuženiku za naknadu štete nastale isplatom invalidske mirovine osiguranika tužitelja, izazvane štetnom radnjom osiguranika tuženika u štetnom događaju od 21. srpnja 2000. u Zadru, pri čemu se tužitelj u tužbi poziva na odredbe članaka 161. i 164. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine", broj 157/13.).

7. Među strankama nije sporan štetni događaj i odgovornost osiguranika tuženika za štetni događaj, već je sporna pasivna legitimacija tuženika, osnov i visina tražbine, te da li je predmetno potraživanje u zastari.

8. U odnosu na istaknuti tuženikov prigovor zastare pravilnom primjenom materijalnog prava valjalo je odbiti prigovor zastare kao neosnovan. U konkretnom slučaju radi se o regresnom potraživanju tužitelja s osnove naknade štete na ime isplaćenog razmjernog dijela invalidske mirovine, koja šteta nastaje sukcesivno od dana donošenja rješenja o invalidskoj mirovini i isplatom mirovine od strane tužitelja, slijedom čega se početak tijeka zastare računa od isplate pojedinih iznosa mirovine. S obzirom na navedeno proizlazi da je za utvrđenje zastare potraživanja tužitelja prema tuženiku – kao potraživanja s osnove regresiranja troškova mjerodavan čl. 225. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO/05), a na temelju kojega potraživanja zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Budući da tužitelj potražuje naknadu štete za iznose isplaćene od 01. travnja 2020 do 31. prosinca 2024, a tužbu je podnio 03. ožujka 2023, svi iznosi naknade štete nalaze se unutar zastarnog roka od pet godina koji se primjenjuje u ovom slučaju.

9. Tužitelj ovim postupkom potražuje naknadu štete na temelju javne isprave - obračuna isplate HZMO za korisnika Poljak Stojana od 11. svibnja 2020. (l.s. 23, 80) u iznosu od ukupno 11.959,83 EUR kuna, koji predstavlja 70% isplaćenog iznosa ovom korisniku invalidske mirovine, u razdoblju od 01. travnja 2020 do 31. prosinca 2024.

10. Nesporno je da je osiguranik tuženika Hrvoje Radić, skrivio prometnu nezgodu 21. srpnja 2000. u Zadru, čime je između ostalih, stradao i osiguranik tužitelja Stojan Poljak, zbog čega je pravomoćnom presudom ovog suda (l. s. 7-20) i proglašen krivim za kazneno djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine i sigurnosti prometa, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest mjeseci, s tim da mu je primijenjena uvjetna osuda, uz rok kušnje od 3 godina. Rješenjem HZMO, Područne službe u Zadru, Klasa: UP/I – 140 – 04/07 – 1 od 31. siječnja 2008. (l.s. 3-6), Stojan Poljaku je priznato

pravo na invalidsku mirovinu počevši od 12. srpnja 2007.g., a koju će isplaćivati taj zavod na teret sredstava državnog proračuna RH. Tužitelj u svezi gore navedenog u ovom postupku potražuje upravo od tuženika naknadu štete u iznosu isplaćene invalidsku mirovinu osiguraniku tužitelja, zbog profesionalne nesposobnosti za rad uzrokovane povredom u prometu, slijedom čega je tuženik pasivno legitimiran u ovom postupku iz razloga što je vozilo Hrvoje Radića, koji je uzrokovao ovu prometnu nezgodu, u trenutku nastanka iste, bilo osigurano policom osiguranja od automobilske odgovornosti kod tuženika.

11. Prema odredbi članka 1. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine broj 151/2005, 36/2009, 75/2009, 76/2013 i 152/2014, dalje: ZOOP) njime se uređuju obvezna osiguranja u prometu, dok su odredbama članka 27. istog, reguliraju subrogacijski zahtjevi nositelja socijalnog osiguranja, prema društvima za osiguranje.

12. Stoga se u konkretnom slučaju na ovaj pravni odnos primjenjuju odredbe ZOOP – a kao specijalnog zakona, jer je tuženikova obveza nedvojbeno nastala s osnova sklopljenog ugovora o osiguranju od automobilske odgovornosti s osiguranikom koji je uzročnik štete. Dakle, odredbe ZOOP – a kao posebnog zakona, u konkretnom slučaju derogiraju odnosno nadjačavaju odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju kao općeg zakona. (sudska praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. broj Rev 1354/2016 od 18. svibnja 2021.; rješenje poslovni broj Rev 12/2022 od 12. siječnja 2022.).

13. Nadalje, prema odredbi članka 27. stavaka 1., 2., 3., 4. i 5. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine broj 151/2005, 36/2009, 75/2009, 76/2013 i 152/2014, dalje: ZOOP) je propisano da:

- (1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju;
- (2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji;
- (3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu;
- (4) Odredbe stavka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.
- (5) Obvezu iz stavka 1. ovoga članka prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje dužno je izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno zdravstveno osiguranje.

14. Kako je već gore navedeno, a prema cit. Rješenju tužitelja, Područne službe u Zadru (l.s. 3-6) osiguraniku tužitelja priznato je pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad, koja nesposobnost je nastala zbog teških tjelesnih ozljeda koje je osiguranik tužitelja zadobio u prometnoj nesreći, a koje tjelesne ozljede osiguranika tužitelja su nastale izvan rada. Uzimajući u obzir veći citiranu

odredbu čl. 27. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, te imajući u vidu činjenicu da je osiguraniku tužitelja priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog tjelesnih ozljeda koje su nastale izvan rada, slijedom svega navedenoga ovaj sud smatra da tužitelj nema pravo od tuženika potraživati razmjerni iznos invalidske mirovine koji je isplatio svojem osiguraniku u prije navedenom ovdje utuženom razdoblju. Tužitelj bi eventualno imao pravo potraživati razmjerni iznos invalidske mirovine, ukoliko bi njegovom osiguraniku bilo priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu, što ovdje nije slučaj, a ne štetni događaj za koji je odgovoran tuženik kao osiguratelj stvarnog uzročnika nastale štete, pa onda ni ne postoji razlika u smislu odredbi članka 27. ZOOP koju bi tuženik bio dužan podmiriti tužitelju.

15. Zaključno, sud smatra da tužitelj u ovom postupku nije dokazao odlučnu činjenicu - nastanak i visinu štete koja bi bila obračunata primjenom odredbe članka 27. stavka 3. ZOOP (koja odredba propisuje drugačiji način obračuna štete od odredbi ZMO prema kojima je tužitelj zahtijevao isplatu u punom isplaćenom iznosu za kojeg tvrdi da mu predstavlja iznos pretrpljene štete), a teret dokaza čega je bio na tužitelju (koji u odnosu na tu odlučnu činjenicu nije predložio izvođenje odgovarajućih dokaza), jer je tuženik osporavao nastanak i visinu utužene štete, to je sud odlučio kao u izreci presude te odbio tužbeni zahtjev tužitelja, kao neosnovan.

16. Tuženiku kao stranci koja je postigla uspjeh u sporu pripada pravo na naknadu troškova na temelju odredbe članka 154. stavka 1. ZPP u vezi s odredbom članka 155. stavka 1. ZPP, pa mu je kao stranci zastupanoj po punomoćnicima odvjetnicima, valjalo priznati parnične troškove primjenom odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23, 107/25) i to za sastav odgovora na tužbu – 100,00 bodova (Tbr. 8. toč. 1.), te za zastupanje na ročištu od 02. travnja 2026. i od 07. svibnja 2026. (Tbr. 9. toč. 1.), obrazloženi podnesak od 26. veljače 2026. svaka radnja od po 100,00 bodova, što uz vrijednost boda od 1 eura / 2 boda, sve uvećano za PDV od 25% (Tbr. 42.), iznosi ukupno 1.000,00 Eura. Kamate na trošak su dosuđene od dana presuđenja, pa do isplate sukladno odredbi članka 30. stavka 3. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17 i 131/20).

17. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci odluke.

Zadar, 28. svibnja 2026.

S u t k i n j a

Maja Neveščanin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi pisano, putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave pisanog otpravka ove odluke.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

DNA:

1. Tužitelju,
2. Tuženiku po punom.

Broj zapisa: **9-30888-b4401**

Kontrolni broj: **02110-247df-abf4c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.